

cundo, & de Siluestro in Concilio Parisiensi quarto, & Matisconensi primo & secundo. Attamen hos Metropolitans fuisse ex vetustis manuscriptis probare nititur eruditus Chiffletius, de quibus iudicet peritus Lector. Vnum dicam, scilicet Bisuntinum Episcopum ex Lugdunensi provincia fuisse, si Metropolitanus non erat, potius quam ex Viennensi: cum quatuor tantum Suffraganei à Leone, Symmacho, & alijs Pontificibus Viennensi subijciuntur, & Maxima Sequanorum quinta Lugdunensis dicta fuerit.

Vienna celebris Prouinciæ Viennensis Metropolis ciuilis, vt in Notitia Prouinciarum docetur, confirmaturque ex Eusebio^a, apud quem hæc leguntur: [Eximiæ Metropoles in Gallia, Lugdunum & Vienna.] Sed intellege, quoad Viennam, à diuisione Galliarum saltem in septem Prouincias, Nam cum antea Vienna in Prouincia Narbonensi esset, cuius Arelatum Metropolis erat, huic subijciebatur: tuncque Metropolis dignitatem solum obtinuit, cum Viennensis Prouincia cōstituta est. At quod etiam Metropolis Ecclesiastica fuerit non longe ab eo tempore, certissimè probatur ex Canone secundo Concilij Taurinensis, ^b quo contentio inter Arelatensem & Viennensem Episcopos exorta circa dignitatem Metropoliticam, iudicata est, vt diximus, & decretum vt [Vnaquæque de his viciniores sibi intra Prouinciam vindicet ciuitates, atque eas Ecclesias visitet, quas oppidis suis vicinas magis esse constiterit: ita vt memores vnanimitatis atque concordiae, non alter alterum, longius sibi vsurpando quod est alij propius, inquietet.] Idem postea confirmauit Leo magnus^c Viennensi Episcopo concedens, vt vicinis sibi quatuor oppidis præsideret, id est Valentiae, Tarantasiae, Genauæ, & Gratianopoli. Hinc factum est, vt idem Leo magnus^d in epistola ad Episcopos Prouinciæ Viennensis Hilarium Arelatensem ordinationes Prouinciæ eiusdem Viennensis indebitè sibi vèdicasse scribat: cū iam scilicet Vienna eo tēpore Metropolis facta fuisset, quo à Bonifacio Papa Metropolitica auctoritas in Viennenses Episcopos Arelatēsi ablata est: ipseque per epistolam^e ad Hilariū Narbonensem decreuit, vt vnaquæque Prouincia in omnibus rebus ordinationem Metropolitanam sui expectaret. Sic etiam post Bonifacium à Cælestino^f in epistola ad Episcopos Prouinciæ Viennensis & Narbonensis, prohibitum est, ne alter in alterius Prouincia quicquam præsumeret. Dedisse tamen Leonem magnum Viēnensi Episcopo Vicarij dignitatem per Gallias ex multis antiquis monumentis certum est, ac per ipsiusmet verba, quæ suprā retulimus, cum de illa loquens ait: ^g [Quam potestatem Hilario Arelatensi ablatam Viennensi Episcopo credidimus deputandam.] Vnde ipsi Arelatensis Prouinciæ Episcopi in Libello Leoni oblato pro renouando Ecclesiæ Arelatensis priuilegio scriptum reliquerunt, Viennensem ciuitatem tunc sibi Primatus exposcere indebitos & Metropolitanam auctoritatem. Sed Vicarij sanctæ Sedis dignitatem statim restituerunt Pontifices Romani Arelatensi, vt diximus, Metropolitanā verò Viennensi confirmauit^h Leo, vt scilicet auctoritatem haberet in tres Episcopos Prouinciæ Viennensis, & vnum Tarentasiensem Prouinciæ Alpiū Graiarum, reliquis subiectis manentibus Arelatensi Episcopo. Idem simili decreto constituit Symmachus Papaⁱ Epistola ad Episcopos Galliae, vt etiam superius obseruatum est. Scio^j apud æternæ memoriæ Cardinalem Baronium epistolam legi, magni Leonis nomine, ad Episcopos per Gallias & Viennensem Prouinciam, qua hæc

XVII.
METROPOLIS
ET PROVINCIA
VIENNENSIS.
a kueib. hist. Eccl.
lib 3 cap. 1.
Ἡς μητρόπολις
ἐπισκοπὴ καὶ πρεσ-
βυτεῖς ἀλλὰ καὶ αὐτοί-
σι διακόνους ἐ-
βόλουνται, Λευσίθε-
ρος καὶ Βασίλειος.
b Concil. Targin.
Cana.

s Leo mag. epist.
109. ad Episcopos
Prouinciæ
d Idem epist 89. ad
Episcopos Prouinc.
Vienn.

e Bonifacius P. ep.
; ad Hilarium.

f Cælestinus P. ep:
2. ad Episc. Prouin.
Vien. & Narbon.

g Leo Magn. epist.
109.

h Idem ibid.

Symmach. P. ep.
ad Episc. Gallie.